

SPiRiT
ANiMALS™

PŘÍBĚHY
VELKÝCH
STRÁŽCŮ

Bonusový díl
BRANDON MULL
A DALŠÍ AUTORI

FRAGMENT

Spirit Animals – Příběhy Velkých strážců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Brandon Mull
Spirit Animals – Příběhy Velkých strážců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ASPIRIT ANIMAS™

PŘÍBĚHY
VELKÝCH
STRÁŽCŮ

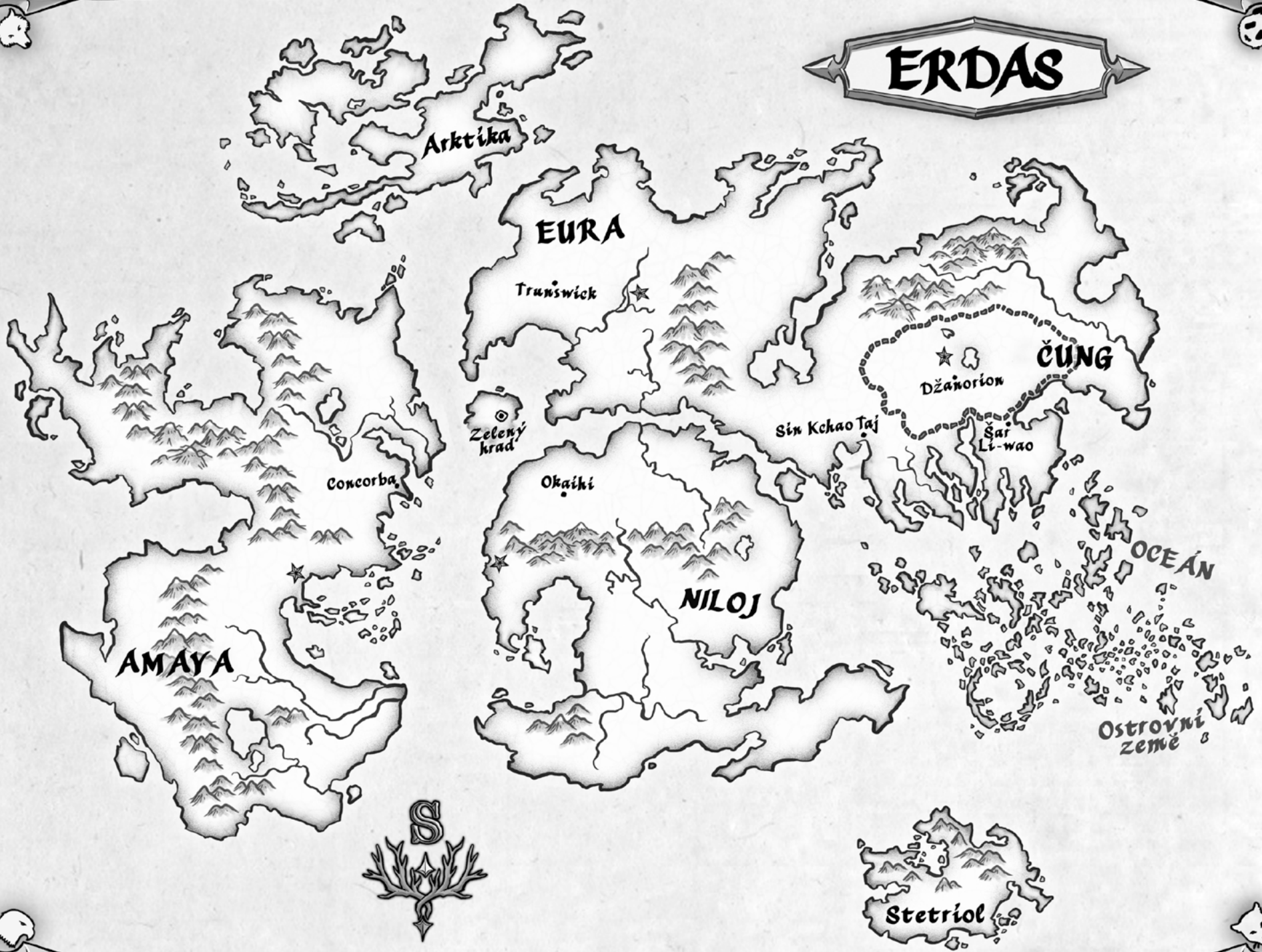
BRANDON MULL

Nick Eliopulos ♦ Billy Merrell

Gavin Brown ♦ Emily Seifeová

 FRAGMENT

ERDAS

Kovo

VZESTUP KROKODÝLÍHO KRÁLE

Nick Eliopulos

FELIANDOR, JINOC H NA TRŮNĚ STETRIOLU, NAHLÉDL DO stínu a zvažoval svůj další krok. Za zády měl oceán, před sebou temný les a svůj osud.

Zaryl špičkou boty do písku a pomyslel na svoje zkoušené království. Z tajné kapsy cestovního pláště vytáhl skleněnou lahvičku, prázdnou až na malou kapku jantarové tekutiny. Převrátil ji v prstech a sledoval, jak kapka zachytává blednoucí sluneční světlo.

Tato tekutina mohla změnit... všechno.

Nazývala se Žluč.

Feliandorův otec byl dobrý král a Feliandor chtěl kráčet v jeho šlépějích. Právě z toho důvodu a z žádného jiného předsedal královskému soudu. Jednou týdně se dveře trůnního sálu otevřely každému občanovi, který žádal o audienci

u krále. S tímto zvykem začal před lety jeho otec a byl díky němu mimořádně oblíbený. „Žijeme ve velké věži,“ řekl jednou svému synovi, „ale vzdálenost mezi králem a jeho poddanými by nikdy neměla být tak velká, aby neslyšel jejich hlas.“

A tak se Feliandor každý týden setkával s obyvateli svého království. To obvykle znamenalo, že poddaní přicházeli z daleka a široka, aby si stěžovali na malichernosti, zatímco on jim pozorně naslouchal, zamyšleně pokyvoval a potom jim nabídl konejšivá slova a pokud možno řešení.

Šlo mu to jen ztuha a ani časem mu audience nepřipadaly jednodušší. Vždy ale měl u sebe dva spojence, kteří mu byli v této zkoušce oporou: po levici královského rádce Salena a po pravici kapitána královské hlídky Jorika. Měl pocit, že s jejich vědomostmi a mocí, kterou zastupovali, zvládne téměř všechno.

A lidé byli podle všeho rozhodnutí, že jeho pocit náležitě otestují.

„Můj králi, musíš něco podniknout,“ říkal mu právě stárnoucí kovář jménem Gerard a ukázal na mladšího muže po svém boku. „Ničí mi živnost.“

Mladší muž, Donnat, také kovář, si vzdorně založil ruce na prsou. „V tom ten staroch nepotřebuje pomáhat. Není moje chyba, že nedrží krok s dobou! Zákazníci vynesli soud a moje novátorské kovářské postupy...“

„Tvoje kovářské postupy jsou ubohé!“ skočil mu Gerard do řeči. „Kvůli rychlosti obětuješ kvalitu. Tvoje meče se zlomí i o želví krunýř.“

„Teď se uchyluje k pomluvám, Vaše Veličenstvo. Pokud nechce říct, že skutečně útočil mými výrobky na želvy.“

Feliandor si přál, aby se mohl smát tomu, jak se ti dva dospělí muži hašteří, ale síň byla plná diváků. Pokud vyřeší tento problém, půjde o důkaz jeho moudrosti a prozíravosti – a vypadat moudře se nejvíc vyplácí, když u toho jsou svědci.

Odkašlal si, až se zvuk odrazil ozvěnou od stěn. Trůnní síň byla prastará a nijak okázalá – jednalo se o prostor ohraničený nahrubo opracovanými kameny s úzkými škvírami nahoře, jimiž dovnitř pronikalo denní světlo. Na stěnách visely barevné gobelíny, obřadní meče a štíty minulých králů, ale výzdobě se příliš nedařilo projasnit jinak bezútěšné prostředí. Felovi síň vždycky připomínala hrobku. I za šťastnějších dnů.

Trůn však byl mistrovským kouskem ze stetriolského železa. Stál na kamenném stupínku a zdobily jej rysy několika zvířat: roztažených křídel velkého dravce, vzorovaných šupin plaza, nohou s drápy lité šelmy. Nebyl pohodlný, ale byl nádherný. A naháněl lidem strach. Fel nikdy neviděl nic podobného a pochyboval, že by jeden ze dvou kovářů stojících před ním něco takového dokázal vytvořit.

Podíval se na staršího z nich, Gerarda. „Ale byl to tvůj učeň?“ zeptal se.

„To je pravda,“ odfrkl si starší kovář. „A tušil jsem, že jakmile se vzdám marné snahy něco ho naučit, ta veš si někde otevře kovárnu. Ani ne o dvoje dveře dál od mé kovadliny, která sloužila našemu městu po celé generace!“

Donnat pokrčil rameny. „Každé město ve Stetriolu má zavedeného kováře. Jak si mám vydělat na živobytí, když starší generace neuvolní místo?“

„Chápu,“ řekl Fel. „Čili není dostatek kovářských zakázek. Dá se to tak shrnout?“

„Přesně tak,“ přikývl Gerard. „Nebojím se konkurence, ale nehodlám se uchylovat k taktice toho šarlatána.“

„V tom případě nikdy nepřekonáš moje ceny,“ odsekl Donnat.

Feliandor se otočil ke svému rádci a ztišil hlas. „Co mi k tomu povíš, Salene?“

„Hm, ano,“ začal Salen pomalu a pohladil se po bílém plnovousu. Taky pomalu... Salen nic nedělal rychle. „Nastolují se tím zajímavé otázky... ohledně úlohy koruny v obchodu. Navrhuji ustavit komisi vedenou klíčovými postavami z obchodnických cechů a po otevřené debatě...“

Feliandor dramaticky zakoulel očima. „Salene, přísahám, že jestli mě dotáhneš na další komisi, pošlu tě do vyhnanství. Chci řešení hned teď.“ Otočil se na druhou stranu. „Nějaký návrh, Joriku?“

Jorik zavřel tónem, který jasně prozrazoval nedostatek trpělivosti s rozhádanými řemeslníky. „Mohl bych popadnout každého do jedné ruky a mlátit s nimi o sebe tak dlouho, až by ze dvou vychrtlých kovářů byl jeden tlustý.“

Fel se mimoděk usmál. „Výborný nápad, Joriku, ale necháme si ho v záloze.“ Znovu si odkašlal, aby umlčel hučení davu, a obrátil svou pozornost k oběma mužům, kteří čekali na jeho verdikt. „Dobře, dobře. Jestli problém v zásadě spočívá v tom, že není dost práce pro kováře, dohlédnu na to, abych vám dal nějaké zakázky. Je na čase, aby královská hlídka dostala nové vybavení. To vám dá tolik práce, že budete muset udržovat výheň zapálenou několik měsíců. Je to přijatelné?“

Starší kovář přikývl. „Bude mi ctí dodat zbraně a zbroj pro hlídku.“

Mladší kovář se usmál. „Já bych to zvládl dvakrát rychleji za zlomek ceny.“

„Nic takového,“ napomenul ho Feliandor. „Žádné chvátání a oba dostanete za práci stejnou odměnu. Cestou ven se zastavte u velitele skladu a ten vám poví, s čím začít.“

Samolibě se usmál na svého rádce, když kováři opustili síň. „Tak, vidíš? Oba odcházejí spokojení.“

Salen králův úsměv neoplatil. „Krátkodobé řešení, můj králi, si zaslouhuje jen krátkou oslavu.“

„Děkuji, Salene, oslava je podle mě výborný nápad. Požádám tě, abys zařídil vše potřebné. Co tam máme dalšího?“ Otočil se na páže, které mělo za úkol udržovat běh audiencí, a vyčkávavě si promnul ruce. „Kdo má další uzel, který bude muset král rozplést?“

Páže pobledlo. „Omlouvám se, můj králi, ale to je pro dnešek vše.“

„To není možné!“ Fel se zamračil a rozhlédl se po místnosti. Bylo tu několik desítek lidí. Copak všichni přišli jen jako diváci? Podle jeho názoru by se měli přetlačovat o možnost přímo oslovit krále.

Přejížděl očima po síni, když tu mu zrak padl na ženu, kterou ještě nikdy neviděl. Na první pohled vyčnívala z davu, neboť byla z Niloje. Její původ neprozrazovala jen tmavá pleť, ale neméně nápadné šaty – nádherné, ve výrazných odstínech, jakých dosahují jen barviva vyráběná nilojskými řemeslníky z nilojských rostlin. Tak barevné šaty představovaly ve Stetriolu vzácný přepych.

Už přítomnost cizinky na královském dvoře byla natolik nezvyklá, že ji Feliandor okamžitě zaznamenal. Uvažoval, co tu ta žena asi dělá. Měla královské držení těla s hrdě vztyčenou hlavou. Mohla tu být jako zástupkyně nilojského královského rodu? A pokud ano, proč se mu oficiálně nepředstavila, jak je zvykem?

Náhle si Feliandor připadal jako pod drobnohledem.

„Dobrá,“ řekl nahlas. „Poslechneme si novinky o sadu. Kde je Xana?“

Dav se rozestoupil a před krále předstoupila stetriolská žena. Xana nikdy nenosila tradiční sukně jako ostatní ženy u dvora – dávala přednost praktičtějším kalhotám a těžkým botám, protože se lépe hodily k její úloze přední botaničky. I na nejjemnější tunice, kterou teď měla na sobě, bylo vidět stopy její profese: skvrny od trávy a hlíny.

Uklonila se před králem, narovнала se a zahleděla se mu do očí. „Odpusť, můj králi, ale nepřípravila jsem žádnou zprávu.“

„Nemusíš mluvit tak obřadně, Xano,“ usmál se Feliandor. „Jenom mě zajímají pokroky.“

„Obávám se, že není nic, co by stálo za zmínku.“

Salen pozvedl pokroucený prst. „Můj králi, možná bude nejlepší dopřát Xaně čas k sepsání oficiální zprávy. Velice rád najdu čas v rozvrhu...“

Feliandor hlasitě zasténal. „O tom nepochybují, Salene. Jsem si jistý, že tě nic nenaplní větším štěstím.“ Vstal z trůnu a vykročil ke Xaně, která stála v pozoru pod schůdky ke stupínku. „Jenom mě zajímá, co jste minulý měsíc dělali. Zasadili jste nějaké stromy?“

Xana přikývla. „Vysadili jsme čtyři sta stromků z cizích zemí. Dvanáct různých druhů. Přežilo jich jen třicet procent.“

„Třicet procent! Inu, to je...“ Feliandor se odmlčel. „To je víc než sto stromů, které tam dřív nebyly. To něco znamená.“

Xana zavrtěla hlavou. Byla o poznání méně nervózní, když se teď ocitla ve svém živlu. „Žádný z nich nepřežije ani rok. Jejich kořeny jsou zvyklé na vlhčí půdu. Ty z nich, které nezhynou nedostatkem živin a vody, nakonec vyrostou do větších rozměrů, než jejich kořeny udrží, a jednoduše se vyvrátí.“

Fel se nasupil. Cítil na sobě pohledy diváků, ale nespouštěl oči z Xany. „Velmi dobře,“ řekl. Doufal, že jeho hlas zní klidně a důstojně. „Zdvojnásobím tvůj rozpočet na příští měsíce, Xano, ale musíš mi slíbit, že tomu budou odpovídat výsledky.“

„To nemůžu, můj králi.“

„Nemůžeš mi slíbit výsledky?“

„Chci říct, že mi svědomí nedovolí, abych přijala další královské zlato. Proměna pustiny v les nevyžaduje jen stromy, ale zcela jiné prostředí. Pokud se nenaučíme ovládat počasí, nevím, co víc bychom mohli dělat.“

Fel mlčky stál. Zlost a zklamání jím lomcovaly jako fyzická síla. Z obličeje mu sálalo horko a věděl, že se před celým davem rdí. Zařal ruce v pěst a zaskřípal zuby, ale čím víc se svými emocemi bojoval, tím větší horkost mu stoupla do lící.

Znovu zahlédl tu nilojskou ženu, která ho bezvýrazně pozorovala. Když se jejich oči setkaly, Fel odvrátil zrak jako první.

Xana zase znervózněla a ticho se protahovalo. Nakonec se ozvala: „Je mi to moc líto, můj králi. Zdejší podnebí je příliš suché a půda je téměř neplodná. V centru Stetriolu neporoste žádný les.“

Náhle se těžké dveře do trůnního sálu s hlasitou ránou rozletěly. Všichni se ohlédli ke vchodu, kterým dovnitř právě vkulhal ošuntělý, divoce vypadající muž s neupraveným plnovousem. V ruce nesl špinavý plátěný vak.

Jorik tasil meč, stejně jako jeho muži rozmístění po sále. „Zadržte!“ řekl král a položil dlaň na Jorikovu ruku s mečem.

„Dobry králi!“ vykřikl muž zpěvavě. „Dobry králi, dobry králi, kde je ti konec.“ Znělo to jako úryvek z nějaké písně, ale Feliandor nedokázal určit melodii.

„Přednes svou věc,“ vyštěkl Jorik.

Muž se pomalu belhal k trůnu a dav se před ním roze-stupoval, aby ho nechal projít. Muž si s heknutím hodil vak přes rameno a odpověděl: „Byl jsem na druhé straně hor a teď jsem zpátky. Řekl mi, abych se vrátil. Jako jsem já řekl Jaceovi, aby nezemřel. Ale nikdo mě neposlouchá!“

Salen sebou překvapeně trhl a naklonil se k Feliandorovi. „To je lord Griswald,“ zasykl králi do ucha.

Fel otevřel ústa. „U strážců, máš pravdu. Byl jsem si jistý, že je po smrti.“

Lord Gareth Griswald byl národní hrdina, který se proslavil tím, že jako první dosáhl vrcholu Šarlatového štítu, nejvyššího bodu Rudých hor. Tento úspěch z něj učinil přirozeného kandidáta pro Feliandorovo první královské nařízení: Griswald měl vést skupinu průzkumníků za Rudé

hory do středové části Stetriolu a dál na druhou stranu svě-
tadílu.

Zatímco pobřeží bylo dobře zmapováno a hustě osídle-
no, jen málokdo se odvážil do srdce kontinentu. Zkušenos-
ti je vedly k domněnce, že celé nitro tvoří suchá poušť. Fe-
liandor však pořád doufal, že kdesi mimo dohled existuje
nějaká oáza. Možná velké vnitrozemské jezero obklopené
bujnými lesy nebo obrovský kráter vyhaslé sopky vhodný
k obdělávání půdy.

Griswald ale před více než rokem zmizel. A teď nevy-
padal jako člověk, který si užíval odpočinku v nějaké oáze.

Feliandor zvedl obě ruce a promluvil o něco hlasitěji.
„Lide stetriolský! Lord Griswald se vrátil.“

Pokud měl v úmyslu diváky uklidnit, neuspěl. Davem se
rozeslo zděšené mumlání, když si lidé uvědomili, že před
nimi stojí ztracený hrdina, který se vrátil v mnohem horším
stavu, než v jakém odcházel.

Byl už dostatečně blízko, takže z něj Feliandor cítil kyse-
lý zápach, jaký vydává mléko nechané dlouho na slunci.

„Ehm, příteli,“ řekl Fel, aby ho všichni slyšeli, „zjevně jsi
prošel těžkou zkouškou. Nejdřív ti připravíme koupel a tep-
lé jídlo. Salen může naplánovat schůzku, abychom si pro-
mluvili.“

Možná to bylo jen jeho představivostí, ale zdálo se mu,
že se Griswaldův vak... hýbe.

„Jace zemřel,“ oznámil muž.

Fel se otočil na Salena. „Jace?“ zašeptal.

„Jeden z jeho výpravy,“ odpověděl rádce stejně potichu.
„Ten mladý kartograf.“

„Zapsal jsem si to, abych nezapomněl,“ řekl Griswald ze středu místnosti a přišoural se ještě o něco blíže. „Jaceho zabil ropucha, Janase včela. Marcuse... Marcuse žízeň u osamělé borovice.“

„Ach, bože... Celá výprava je mrtvá,“ vydechl Salen.

„Odveď ho odtud, Joriku,“ zasykl Fel.

Jorik pokynul svým mužům a pokročil kupředu. Griswald si i ve svém poblouzněném stavu všiml, jak se kolem něj stahují stráže.

„Ne!“ vykřikl. Sevřel vak, shodil si ho z ramen a podržel ho před sebou jako štít. „Ne. Musím králi odevzdat dar!“

Salen položil dlaň na Felovo rameno. „Můj králi...“

Fel měl pocit, jako by mu nohy vrostly do země.

Strážní se přiblížili ke Griswaldovi ze všech stran, ale Griswald obrátil vak vzhůru nohama a vysypal jeho obsah na podlahu.

Klubko hadů. Svíjeli se na zemi jako hrozivý, syčící kaleidoskop plný barev.

Vzápětí se začali rozplétat a vyráželi všemi směry.

V síni vypukl zmatek. Strážní se s tasenými meči vrhli na hady, diváci prchali ke dveřím, strkali se a ječeli. Griswald stál uprostřed místnosti a zalykal se smíchy. Ozval se výkřik a Fel viděl, jak obzvlášť hbitý had útočí s vyceněnými zuby na malou dívku. Než ji stačil kousnout, objevila se hnědá šmouha a překousla hada na dva kusy. Tou šmouhou bylo nějaké zvíře, které se pohybovalo po kamenné podlaze tak rychle, že ho Fel nedokázal rozeznat, ale vypadalo jako dlouhý, šlachovitý hlodavec, jenž tvarem těla sám připomínal hada.

„Vládněš království pouští a hadů!“ vykřikl Griswald.
„Za horami nečeká nic než smrt!“

To už Jorik táhl Fela dozadu, ke dveřím ukrytým za závěsem ve stínu trůnu. Kapitán ho strčil dovnitř a vrátil se do chaosu v trůnním sále. Salen vběhl za Felem a zavřel za nimi dveře.

V náhlé temnotě, do níž stále pronikal křik poddaných, se Fel cítil mnohem mladší, než kolik mu ve skutečnosti bylo. Na chvíli se opět proměnil v chlapce a Salen byl dědečkovská postava, kterou znal celý život. Rozechvěle vklopýtal do starcova náručí. Jestli to Salena překvapilo, nedal to na sobě znát a jednoduše držel Fela, dokud mladý král nenalezl ztracenou rovnováhu.

„Jsi v pořádku, Fele – můj králi?“ zeptal se Salen s rukou položenou na chlapcově rameni.

„Chci toho chlapa uvrhnout do žaláře,“ řekl Fel a upravil si železnou korunu.

„Je to hrdina. Lid...“

„Zaříd' to, Salene. Zavřete ho a zahod'te klíč.“

Tu noc Feliandor nedokázal usnout. Nebylo divu, po takovém dnu.

Nakonec se vydal na procházku po chodbách hradu, které nikdy nebyly zcela temné nebo úplně prázdné. Po celou noc v nich hořely svíčky kvůli vojákům, kteří stáli na stráž, v pozoru a s natolik bezvýraznými obličejemi, že o nich Fel často zapomínal uvažovat jako o lidech. Byli pro něj spíš něco na způsob nábytku.

Po čase zabloudil do velké síně s vystavenými portréty stetriolských králů. Procházel kolem svých předků a zastavil se před obrazem rodičů. Vzepřeli se tradici a trvali na tom, aby na oficiálním portrétu byli společně král i královna. Vždycky jednali jako sobě rovní.

Feliandorova otce lid miloval a jeho matku téměř uctíval. Při každé příležitosti chodila mezi poddané, zasazovala se o zlepšení zdravotní péče a – k ohromení šlechty – o všeobecnou gramotnost. Šlo o výstřední cíl, ale k údivu pomlouvačů lidé byli snaživí žáci.

Po letech spolupráce tak zanechali Stetriol v lepším stavu, než v jakém ho převzali. O tom nebylo sporu. Byl to prostě fakt.

A Feliandorovou smůlou bylo, že zdědil království, které dosáhlo vrcholu, odkud nevedla cesta jinam než dolů. Stetriol upadal. Mnoho lidí po celé zemi hledalo obětího beránka, na něhož by svalilo vinu za narůstající potíže. Neviniли geografické okolnosti ani počasí. Vinili krále.

Fel si prohlížel portrét rodičů. Snad posté hledal v jejich obličejích něco ze sebe. Jako kdyby zdědil jen jejich nejzákladnější rysy – a problémy.

K úpadku Stetriolu nedošlo jeho chybou – aspoň tolik Fel věděl. Pobřeží kypěla životem a těšila se příznivému podnebí, ale jen o kus dál ve vnitrozemí začínaly Rudé hory, jež obkružovaly nitro kontinentu. A toto nitro bylo suché a nehostinné. Poskytovalo domov hrozivým jedovatým živočichům a skoro ničemu jinému.

V obrovské části Feliandorovy říše se lidé nedokázali uživit a pobřežní oblasti začínaly být přelidněné. I díky

reformám rodičů přibývalo v příbřežních městech obyvatel a lidé neměli kam jinam odcházet. Nebyl pro ně dostatek práce. Šířila se chudoba a ta vedla ke zločinnosti a nepokojům.

Fel se k výsadbě stromů upínal jako k poslední zoufalé naději. Jestliže byl problém s půdou, změni půdu. Vyslal desítku nejschopnějších kolonistů, aby vybudovali dočasnou osadu hned za pohořím. Měli za úkol upravit půdu tak, aby se na ní dařilo různým rostlinám. Chtěl ve Stetriolu založit nilojskou džungli nebo eurský les.

Ale všechny vysázené stromky hynuly.

Felovu pozornost přilákal pohyb u země. Nejdřív se lekl, že jde o hada, který unikl z toho hrozného odpoledního dobrodružství, ale pak uviděl, že se jedná o savce – o hloдавce, jehož si dnes všiml v trůnní síni.

„Ahoj,“ pozdravil ho Fel. „Copak máš za lubem?“ Příliš pozdě si uvědomil, že to pro strážného na hlídce v chodbě muselo vyznít dětinsky.

Zvíře se postavilo na zadní nohy, zacvakalo na něj zuby, spustilo se na všechny čtyři a vydalo se pryč. V polovině chodby se zastavilo a ohlédlo se na něj.

„Ty chceš, abych šel za tebou?“ zeptal se Fel.

Zvíře opět zacvakalo zuby a pokračovalo v chůzi. Jeho zjevná inteligence neponechávala prostor pro pochybnosti: šlo o spirituální zvíře. Fel to tušil, už když ho spatřil poprvé, ačkoliv věděl, že nepatří žádnému z jeho strážných. Živočich vzbudil jeho zvědavost. Otočil se k nejbližšímu strážnému. „Ty tam,“ řekl a strážnému se nějak podařilo narovnat ještě víc. „Pojď se mnou. A drž se u mě.“

Zvíře je odvedlo na venkovní nádvoří. Noční vzduch byl teplý a voněl oceánem. Fela na chvíli zaplavily radostné vzpomínky. Nejlepší dny dětství strávil na pláži, daleko od šedivého hradu, a vůně slané vody ho odnesla do bezstarostnějších dob – ale jen na okamžik. Pak ze stínu vykročila jakási postava a strážný za králem tasil meč. Fel si najednou uvědomil, že jeho život už dost dlouho není vůbec bezstarostný.

Postava padla na koleno. „Přišla jsem v míru,“ pronesla.

Fel v ní okamžitě poznal tu nilojskou ženu z trůnního sálu. Zvedl ruku, aby strážného zarazil. „Stát. To je v pořádku.“ Ohlédl se na strážného a povytáhl obočí. „Ale nech si meč v pohotovosti.“ Obrátil se zpátky k ženě, která dál klečela na jednom kolenu s pohledem sklopeným k zemi, ačkoliv chlupaté zvíře jí teď stálo na rameni a bezostyšně ho pozorovalo.

„Nepředpokládám, že jsi přijela, protože si Niloj rozmyslela podmínky naší poslední obchodní dohody.“ Done dávna představovala nilojská spotřeba železa hlavní zdroj stetriolských příjmů. To se změnilo, když nilojští vládci uzavřeli smlouvu s novou amayskou vládou, která prodávala rudu skoro zadarmo.

Žena však nechtěla mluvit o železu. „Obávám se, že ne, Vaše Veličenstvo,“ potvrdila.

„Vstaň, prosím.“

Poslechla a podívala se mu do očí. Překonávala ho výškou a se zvířetem na rameni vypadala ještě větší. Fel se však ve svém domově nenechal zastrašit.

„To je tvoje zvíře?“

„Vox. Mé spirituální zvíře.“ Živočich zmizel v záblesku světla a na jeho místě se objevilo černé tetování, které se hadovitě ovíjelo kolem ženina ramene a paže. „Promyka, původní druh v mé domovině.“

„Takže jsi Nilojka. Ale nepřijela jsi na oficiální návštěvu.“

„Jsem tu jménem dobrodince, který mě požádal, abych ti předala dar.“ Mluvila bezvýrazně, bez náznaku emocí, což jen prohlubovalo Felovu netrpělivost.

„To jistě mohlo počkat na denní světlo. Mého rádce Salena nic netěší tolik, jako když mi může organizovat program schůzek.“

„S tvým rádcem jsem se už dnes setkala, můj pane, ale odmítl mě.“

„Prosím?“

„Pokusila jsem se postupovat oficiální cestou, ale Salen si přál, abychom se nesetkali. Já jsem však nemohla odjet, aniž bych měla příležitost si s tebou promluvit.“

Fel se usmál, aby zakryl svoje obavy. Něco tu nehrálo. „Ten dar tedy musí být opravdu velký.“

„Větší, než o jakém se ti sní.“ Ukázala na váček, který měla připevněný u boku, a podívala se na strážného za Fellem. Zjevně nechtěla dělat náhlé pohyby. „Smím?“

„Jistě.“

Sáhla do váčku a vytáhla z něj úzkou skleněnou lahvičku se zátkou, jakou alchymisté používají na svoje elixíry. A uvnitř opravdu byla nějaká tekutina. Podržela lahvičku mezi palcem a ukazováčkem. „Tato látka je známa jako Žluč,“ řekla. „To jméno je svým způsobem žert. Ujišťuji tě, že navzdory chuti je opravdu zázračná.“

„Ach, nech mě hádat.“ Feliandor zkrřížil ruce na prsou. „Všelék. Tvůj tajemný dobrodinec je skvělý výrobce lektvarů a elixírů a stojí o královskou podporu. Jednou jsem vyzkoušel údajný životabudič a týden jsem měl zelený jazyk.“

„Tohle není nic takového, můj pane.“ Žena poodhalila zuby v zářivém úsměvu. „Co bys řekl, kdybych ti prozradila, že Vox a já se známe teprve tři měsíce?“

„Řekl bych, že lžeš. Spirituální zvířata se ukážou ve věku třinácti let nebo vůbec. A aniž bych tě chtěl urazit, poznám, že tobě... třináct není.“

„Zato tobě ano. Připadá ti to nespravedlivé?“ O krůček se k němu přiblížila. „Že máš takovou moc, a přitom žádný vliv na to, jestli jsi mezi vyvolenými, z nichž se stanou Označení?“

Feliandor pokrčil rameny. „Zjišťuji, že se k moci váže velice málo výhod. A moji rodiče si vedli dobře i bez spirituálních zvířat. *Vyvolení* je možná příliš silné slovo.“

„Přesto se zdáš být mužem, který nerad nechává cokoli v náhodě. Například tvůj zahradní projekt...“

„Ano, i v tomto neúspěchu je určitě skryto ponaučení.“

„Smím-li k tomu něco poznamenat, poučení by mohlo znít takto: Jestliže nemůžeš proměnit svou zem, proč neproměnit svůj lid?“

Feliandor mlčel a žena po chvíli pokračovala.

„Jedinou dávkou této tekutiny k sobě může osoba libovolného věku připoutat jakékoliv zvíře duchovní vazbou. S tímto poutem navíc přichází větší divokost, rychlost i síla. Sama to mohu potvrdit. Ze svého spojení s Voxem mám mimořádný užitek.“

Fel si odfrkl. „Zní to báječně, ale věř tomu nebo ne, když

jsi král, jedna z prvních věcí, kterou ti řeknou, je, že nemáš pít nic, co ti nabízí nějaký cizinec.“

„Tento vzorek je tvůj. Nalož s ním, jak uznáš za vhodné.“ Předklonila se, aby postavila lahvičku na zem, znovu se narovnal a ustoupila. „Druhý dar jsem ti nechala v trůnním sále: ptáka v kleci. Jestli tě Žluč zaujme a budeš se chtít setkat s mým mecenášem, jednoduše dej tomu ptákovi volnost. To bude znamením, že jsi připravený setkat se s ním na jisté pláži Ostrovní země – místní ho nazývají Půlnoční ostrov. Pokud ptáka nevyпустиš během pěti dnů, nebo pokud ho vypustíš, ale brzy nato se nedostavíš, můj dobrodinec se přesune k jiným, kteří mohou mít zájem o jeho nabídku.“

„To je absurdní,“ řekl Fel ostře, ale nespouštěl oči z lahvičky. „Jak ses dostala do trůnního sálu?“

„Promyka našlapuje tiše a teď tak našlapuji i já. Pět dní, můj králi. Přemýšlej o tom.“ Ustoupila zpátky do stínu a přehoupla se přes zeď zahrady. Feliandor ještě neviděl, že by se nějaký člověk pohyboval tak mrštně. Měl dojem, že se žena pohybuje spíš jako promyka než jako člověk.

A nenechala před ním jenom lahvičku, ale taky potrhavý svitek.

Když za úsvitu vpadli Salen s Jorikem do Feliandorova pokoje, král byl ještě oblečený. Vůbec nešel spát.

„Můj králi!“ vyhrkl Salen, až mu do plnovousu nalétaly kapičky slin. „Co mi to hlásili strážní? Přijal jsi uprostřed noci nebezpečnou cizinku?“

Takhle rozzlobeného Salena Feliandor ještě nezažil. Sám se ale zlobil ještě víc.

„Ujišťuji tě, Salene, že to byla zajímavá schůzka. Tohle mi předala,“ odpověděl ledově a rozbalil svitek takového druhu, jaké jeho poddaní šíří a vyvěšují po hostincích od chvíle, kdy se jeho matce podařilo zvýšit všeobecnou gramotnost.

Ústředním prvkem svitku byl nahrubo načrtnutý obrázek nazvaný „Bláznovo zlato“, který zahrnoval Feliandorovu karikaturu – jeho ostrý nos se změnil v zobák, huňatá obočí připomínala housenky, a prakticky se topil v přehnaně velkém oblečení: obří koruna mu padala na uši a plášť za ním vlál jako závěs. Komicky malý král stál na stoličce a natahoval se k rostlině v květináči, kterou zaléval z cínové konvičky, jakou používají zahradníci. Jenže „zaléval“ nebylo správné slovo, protože z konvičky netekla voda, ale mince.

V pozadí přihlížela rodina žebráků, kteří hladověli, zatímco král lil zlato na rostlinu.

„Takhle o mně lidé smýšlejí?“ zuřil Feliandor. „Tohle říkají za mémi zády?“

„Trpělivost, můj králi,“ naléhal Salen, jehož zlost zcela vyprchala. „Tohle je práce jediné osoby. Nemysli, že mluví za všechny tvoje poddané.“

„Vážně? A kolik mých poddaných vidělo tuhle nebo nějakou podobnou kresbu? Kolik z nich na ni snadno zapomené? Je to buřičské! Neodpustitelné. Nechám toho rádoby umělce předvést!“

„Radil bych...“

„Já bych radil tobě, aby sis nechal svůj názor pro sebe, Salene. Tohle je záležitost bezpečnosti státu, a tudíž spadá pod Jorikovu působnost. Ne tvoji.“ Obrátil se na Jorika, kterého podle všeho překvapilo, že je zatažený do jejich dohadů. „Kapitáne, okamžitě nech předvolat osobu, která je za tohle odpovědná.“

Jorik pomalu přikývl jako člověk, který pečlivě váží další slova. „Mám tomu rozumět tak, můj králi, že tato osoba má být zatčena?“

Feliandor se zarazil jen na chvíli. „Ano. A proč ne? Takhle podrývat krále... je nebezpečné. Zavřete toho člověka do žaláře, dokud neřeknu jinak.“

Salen mlaskl jazykem a smutně zavrtěl hlavou.

„Dost, Salene. Nemám na to náladu.“ Feliandor hodil svitek na stůl a otočil se k odchodu. „A nejsem tak malý!“

Později toho večera se Fel znovu ocitl před portrétem svých rodičů. Snažil se představit si, jak by jejich obličej pokřivila kreslířova malicherná ruka, ale nedokázal to – nedokázal najít chyby, jež by kreslíř mohl zneužít.

Lahvičku s tekutinou si dal do kapsy, do níž pak zamyšleně sahal ve volnějších chvílích během celého dne. Salen i Jorik věděli, že ji má, ale Feliandor se od ranní hádky vyhýbal tomu, aby s nimi zůstal někde o samotě. Věděl nicméně, že tato situace je neudržitelná.

Odvrátil se od rodičů k nejbližšímu strážnému. Byl si docela jistý, že jde o stejného muže, který tu hlídkoval minulou noc.